

XI

Ly cà phê

TUY ở xa Sài gòn, xa ông Hoàng hơn trăm cây số, và tuy ở trong một hoàn cảnh khác, Bạch Diệp vẫn đặt ra nghi vấn tương tự. Nàng nắm chặt cánh tay Trương Thiệu, giọng đầy băn khoăn pha lẫn hốt hoảng :

— Anh Thiệu, anh Trương Thiệu, anh là nhân viên của... họ, phải không ?

Câu hỏi đột ngột của người yêu choáng vào nhĩ tai Trương Thiệu, khiến ngay khi ấy hắn bị choáng váng, tay chân xững vừng, đom đóm tóe đầy mắt, tim đập mạnh như muốn nhảy tung ra khỏi lồng ngực. Hồi nhỏ hắn đã bị choáng voảng như vậy một lần, và lần ấy hắn phải nằm bẹp trên giường hơn tuần lễ mới hồi phục được tinh thần và sức lực.

Đêm ấy, đại bác của quân đội viễn chinh Pháp nã như mưa vào thành phố Hà Nội. Hắn đang ngủ say trong phòng thí một trái đạn nổ ngoài sân, hắn lồm cồm ngồi dậy, hai tai bị ù, cơ thể bị choáng váng. Da thịt hắn không bị thương nhưng tinh thần hắn đã bị thương..

Câu hỏi soi mói của Bạch Diệp không đến nỗi bắt hắn nằm bẹp trên giường cả tuần lễ. tuy nhiên nó lại làm da thịt và thần kinh hắn bị đau đớn ê chề. Hắn dựa lưng vào thành ghế, miệng há rộng để thở mặc dầu trên mặt biển rộng và trong đêm vắng bao la không thiếu gì dưỡng khí.

Sau khi biết người hướng đạo lộ trình FM là Bạch Diệp, hắn đã choáng váng. Choáng váng, phần nào vì cõi lòng ngập tràn sung sướng, năm tháng tàn bạo trôi qua, hắn không dám nghĩ sẽ có ngày gặp lại nàng, thế mà nàng đã ở bên cạnh hắn, cầm tay hắn au yếm, nói rót những lời ngọt ngào như mật ong vào tai hắn. Nhưng lý do làm hắn choáng váng phần lớn là sự liên hệ giữa hắn với Sở Mật vụ của ông Hoàng. Dầu muốn dầu không, Bạch Diệp là nhân viên GRU. Truyền thống của gia đình không biến nàng thành con thiêu thân mù quáng, nàng sẽ không trung thành một cách mù quáng, nhưng ngược lại, nàng khó thể hợp tác chặt chẽ với ông Hoàng.

Hắn có linh tính tổ chức bắt cóc Hoài Trương là Sở Mật vụ do ông Hoàng điều khiển. Nhưng ông Hoàng bắt cóc con trai của nàng để làm gì ?

Ông Hoàng chưa hề nói với hắn, nhưng sau cuộc gặp gỡ kỳ lạ trên đường vòng núi Lớn với người bạn tình ngày nhỏ, hắn có linh tính rõ rệt là ông Hoàng đã khám phá ra những liên hệ thâm thiết giữa Bạch Diệp và hắn, cũng như đã biết nhân viên GRU đặc trách lộ trình tối mật FM là nàng, là Trần trung Bạch Diệp, là vợ góa của «đồng chí Quát», một trong những bàn tay thô bạo đã dính líu vào âm mưu sát hại cha hắn ngay sau ngày Cách mạng Tháng Tám thành công tranh giành trong việc chia chác quyền lợi...

Nếu vậy, tại sao ông Hoàng còn bố trí cho hắn rút về Miền Bắc bằng con đường FM ?

Nếu vậy, tại sao ông Hoàng lại long trọng báo tin với hắn là «trong chuyên đi này, anh sẽ báo được thù xưa..» ?

Cách đây không lâu, hắn được liên lạc viên của Sở Mật vụ dẫn đến gặp ông Hoàng, Hắn phục vụ cho GRU nên ông Hoàng phải áp dụng biện pháp an ninh tối đa để vai trò nhị-trung của hắn khỏi bị lộ. Bởi vậy, hắn sống gần văn phòng ông Hoàng chưa đầy hai trăm mét — bin diuh Công ty Điện

từ tọa lạc trên đại lộ Nguyễn Huệ thì Trương Thiều thuê căn gác xép ở cuối đường Võ di Nguy, mỗi sáng đi ăn điểm tâm đều nhìn thấy tòa nhà nhiều tầng đồ sộ — đi bộ chỉ mất mấy phút là đến nơi mà phải vòng vo Tam quốc tro g hai tiếng đồng hồ dài giằng giặc mới gặp được mặt ông tổng giám đốc.

Thoạt tiên, hắn phải kêu tắc-xi chạy thẳng vào Chợ Lớn ăn cơm trưa. Bắt đầu từ phút ấy, nhân viên của ông Hoàng đã bí mật theo sau hắn, để phòng hắn bị GRU bảm gót. Cơm xong, hắn lại trèo tắc-xi chạy lòng dong hồi lâu về đến khu Đakao, trước khi chui vào một rạp chiếu bóng thường trực. Hắn vốn thù phim chương Đài Loan, vậy mà hắn phải mở mắt thao láo nhìn lên màn ảnh rộng suốt bốn giờ đồng hồ. Chập choạng tối, hắn rời rạp xi-nê, lang thang từ đường Hiền Vương xuống Công Lý, rồi từ Công Lý tạt vào đại lộ Lê Lợi. Hắn lại vẫy tắc-xi ra Hai Bà Trưng.

Tại đó một tắc-xi khác chờ sẵn.

Tắc-xi này là xe của Sở. Tài xế chạy loanh quanh đúng 30 phút, đậu lại trên một con đường vắng vẻ, và tối om, Trương Thiều sang xe, một chiếc xe hòm đen cũ kỹ, kiếng sau được che rèm kín mít, người đứng ngoài không thể nhìn thấy mặt người ngồi trong xe.

Trương Thiều không phải cất công đến tận văn phòng, vì ông tổng giám đốc đã «bạ sơn» để gặp hắn.

Buổi tiếp xúc được diễn ra bên trong xe hơi. Nó không mở đầu bằng những lời chào hỏi lịch sự và rào đón mất thời giờ. Ông Hoàng cũng sợ hắn ngượng ngùng nên ngay sau khi đặt dít lên nệm xe ông đã cất tiếng và đi thẳng vào vấn đề.

Ông hỏi:

— Trước kia, anh tỏ nguyện vọng là sau khi trả được thù cha anh mong được ở lại Miền Nam, giờ đây anh còn giữ ý định ấy nữa không?

Cuộc điện kiến chỉ gồm một loạt câu hỏi của ông Hoàng và câu trả lời của Trương Thiều, xe hơi đậu lại, cửa sau được mở ra cho hắn xuống cũng là lúc hắn trả lời xong câu hỏi cuối cùng của ông Hoàng.

Hắn trả lời câu hỏi thứ nhất một cách ngượng nghịu như thể mắc bệnh nói lắp:

— Thưa... thưa, nếu có thể...

— Nếu có thể nghĩa là thế nào?

— Thưa... thưa ông tổng giám đốc...

— Nghĩa là anh muốn trở Bắc?

— Thưa không.

— Anh muốn xuất ngoại?

— Dạ đúng Xin ông

— Anh muốn đi đâu là quyền của anh, trong nhiều năm nay anh đã giúp Sở được nhiều việc quan trọng, anh có quyền đòi hỏi và Sở có bổn phận thỏa mãn những đòi hỏi của anh, miễn hồ không quá đáng. Anh muốn xuất ngoại qua nước nào ?

— Thưa, Hoa kỳ.

— Được, tôi sẽ chuyển tiền vào ngân hàng Mỹ cho anh. Lẽ ra tôi không nên can thiệp vào đời tư của anh, nhưng sao này anh có thể oán trách nên tôi phải nói. Anh không qua Hoa kỳ thì hơn vì trước khác bây giờ khác, trước người ta yêu anh bây giờ người ta sẽ bỏ rơi anh.

— Trời ơi, tôi cứ tưởng..

— Mọi hoạt động của anh đều được báo cáo cho tôi đầy đủ. Tôi không phiền lòng về chuyện anh mà người ta dấu người ta là gái có chồng. Sống độc thân như anh, ít ai tránh được sự lôi kéo của đàn bà đẹp. Anh đã gần 30, anh lại làm một nghề nguy hiểm, thần kinh luôn luôn căng thẳng, anh mà người ta chỉ là chuyện tất nhiên. Phương chi người ta lại là vợ nờ của ngoại kiều. Người ta đã theo chồng về Mỹ, đó là điều rất may cho anh.

— Thưa, ông cho phép tôi có ý kiến.

— Anh cứ phản đối đi. Và lại, tôi đã biết trước ý kiến phản đối của anh. Anh muốn nói là người ta yêu anh tha thiết, người ta không bao giờ quên anh, người ta hy vọng được sống chung với anh nên người ta theo chồng về Mỹ là việc bất hạnh chứ gì ?

— Thưa ông, vâng, nàng từng thề non hẹn biển là yêu tôi hơn cả mọi vật trên đời.

— Hừ, anh có yêu nàng hơn cả mọi vật trên đời không đã ?

— Vì tôi đã có mối tình đầu. Mối tình đầu của những ngày thơ ấu. Dầu sao tôi cũng yêu nàng ghê gớm. Không giấu gì ông, nguyên nhân bắt tôi yêu nàng ghê gớm, yêu nàng tuy biết nàng là vợ ngoại kiều, gia thế tầm thường, đức hạnh cũng tầm thường, nguyên nhân này là sự giống hệt giữa nàng và cô bạn gái của tôi hồi nhỏ.

— Anh đã trả lời mình bạch rồi đấy. Anh yêu nàng vì nàng có những nét tương tự người yêu thứ nhất của anh, nhưng như vậy nghĩa là anh không thể yêu nàng hơn cả mọi vật trên đời. Nàng cũng thế, ngoài mối tình đối với anh, nàng còn có mối tình khác, một mối tình lớn hơn, nặng hơn gấp chục lần..

— Nàng đã nói là..

— Đồng ý, nàng có thể nói nhiều chuyện, song

chuyện này nàng không thể nào nói được vì đây không phải là mối tình trai gái. Mà là mối tình đảng... mối tình giữa một nhân viên trung cấp và trung ương bộ của Trung ương cuộc Miền Nam.

— Trời, nàng là nhân viên gián điệp của Trung ương Cuộc ?

— Phải.

— Trung ương Cuộc ra lệnh cho nàng giả vờ yêu tôi để dò xét ?

— Phải.

— Nghĩa là vai trò của tôi đã bại lộ ?

— Chưa thể đoán quyết là đã bại lộ hay không. Vì anh là phóng viên mặt trận có tiếng tăm, có thể nàng cần một số tin tức quân sự sốt dẻo nên bám chặt lấy anh để khai thác. Và lại, Trung ương Cuộc không biết anh làm việc cho GRU. Tuy vậy, ta cũng nên đề phòng cẩn mật. Nếu anh không có mối thù lớn để trả, tôi đã rút anh vào vòng bí mật. Tôi đành phải chấp thuận cho anh tiếp tục hoạt động, tuy nhiên ta chỉ có thể đánh một nước bài nửa thối. Đó là nước bài thối cáy. Vì phải đánh nước bài thối cáy nên tôi không giấu diếm là có thể địch đã phăng ra chân tướng của anh, và địch chờ anh đặt chân lên lộ trình FM là làm thịt. Nhưng anh không mạo hiểm xông vào hang sâu thì không bao giờ bắt được cọp.

— Thưa ông, tôi luôn luôn sẵn sàng. Cha tôi đã bị họ giết một cách thảm khốc. Mẹ tôi đã hy sinh mạng sống để dọn đường cho tôi rửa thù...

— Anh Trương Thiệu, tôi hiểu lòng anh lắm... Từ nhiều năm nay, tôi đã kiên nhẫn chờ đợi. Chắc chắn anh sẽ báo được thù cha. Còn về phần tôi...

Bỗng dưng ông tổng giám đốc vô cùng bối rối. Cặp mắt ti hí của ông nháy nhăm liên hồi sau làn kiếng cận thị dày cộm. Dường như ông bối rối vì lời. Nhưng không hiểu sao khi ấy Trương Thiệu lại chỉ nghĩ đến viên tướng thành công rực rỡ mà quên hẳn câu nói bỏ lửng «còn về phần tôi...»...

Ông tổng giám đốc chỉ bối rối trong khoảng nửa phút đồng hồ. Trương Thiệu không cất tiếng hỏi nên ông nói tiếp :

— Trước khi từ biệt và chúc anh đạt được thắng lợi hoàn toàn, tôi cần báo anh rõ một tin quan trọng. Trên lộ trình FM anh sẽ có cơ hội giáp mặt con người thường được gọi là «đồng chí Tuy».

Trương Thiệu giật nảy lờ ló :

— Thưa «đồng chí Tuy» trong tiểu đội du kích đầu tiên do đồng chí Văn chỉ huy tại Tân Trào ?

— Phải. Hắn là một trong các cán bộ lãnh đạo phân cuộc GRU ở Nam Việt và Cao Miên. Ba tiếng «đồng chí Tuy» có gọi được trong óc anh một ý niệm nào không ?